

Z ROZPRÁVKY DO ROZPRÁVKY...

Mám doma krásneho papagája Lili. Dostali sme ho s bratom na Vianoce, ale počúva iba nášho ocina. Lili si cez prázdniny zlomila zobák. Museli sme ísť k zverolekárovi. Nedalo sa jej najesť, museli sme jej lúpať slnečnicové semienka. Nechcela lietieť, ani nepískala. Zdalo sa mi, že plače. O pár týždňov už ale bola zdravá ako rybička a veselo si poletovala. Keby som mohla, lietala by som s ňou. Vonku by sme sa naháňali, hrali a pískali, ozvena by sa krásne ozývala. Mali by sme sa výborne. Zaleteli by sme do krajiny zázrakov, kde bola aj Alica. Stretnem sa tam so Srdcovou kráľovnou, Bielym kráľom a Bielou kráľovnou. Zjem koláč na zväčšovanie a potom vypijem džús na zmenšovanie. Zachránime sa v šáločke, ktorá pripomína lodičku. Vyhrám súboj so Srdcovou kráľovnou a vrátíme sa na „normálny“ svet. Chvíľu si s Lili odpočinieme a na ďalší týždeň navštívime Navlásku a jej príbuzných. Vyletíme na obrovskú vežu a potrestáme zlú ježibabu. Tretí týždeň sa budeme hrať s mamutom. Bude nás nosiť na chrbte a hojdať na kloch v Dobe ľadovej. V Červenom mori sa nám podarí stretnúť Nema a jeho kamarátov. Uvidíme aj žralokov z rozprávky Príbeh žraloka. Na štvrtý týždeň nás možno pozvú na oslavu Angelíny Baleríny, ktorá má práve desať rokov. Je to ale veľmi ďaleko, preto musím poprosiť vílu, aby mi ešte požičala čarovné krídla. Moje neviditeľné takú dlhú cestu nevydržia. Angelína ma naučí ľahké kroky z baletu - pasé, pilé,... Lili sa zahrá s Henrym na schovávačku. Zrazu zazvoní poštár s obálkou. Otváram ju, je to list od maminy. Píše, aby sme sa už vrátili. Nasadím si svoje krídla a už letíme. Cesta je príjemná, rýchlo ubieha.

Stojím pred vchodovými dverami nášho domu a zvoním na zvonček...
A naozaj zvoní, ale nie zvonček, ale môj budík, je čas obliecť sa a ísť do školy.
Škoda...

ANEŽKA ZÁHORCOVÁ 2. MIESTO

NOČNÝ LET

Keď večer zavriem oči a zaspím,
príde vietor a rozpustí mi vlasy.
Ja letím ako z brezy list, ľahučko,
z výšky sa dívam na svet tichučko.

Tu sú hory, moria, tam je Socha slobody,
vietor ma nesie, všetko vidím, nič ma nebolí.
Hoci ma tento svet láka a pokúša,
bola som tam a nezdvihla som hlavu z vankúša.

STELLA ŠURANSKÁ 3. MIESTO

XXX

obliekate si
dlhé čierne šaty
a k nim modrú blúzku
každé ráno
otvárate
dvere dokorán
a ponáhľate sa na ples
hravých
geometrických tvarov
každý deň iné
zarosené
usmiate
zúžené
vygúlené
bez vás svet
pre mňa
neexistuje
ste moje
oči

PRELIETAVÝ

vyberáš si
medzi
miliónmi
farebných
ostrovčekov
zameriavaš ich
svojimi anténkami
každý dôkladne preskúmaš
ochutnávaš
hodnotíš
sladkými zrníčkami
si naplňaš vrecká
slnko
ti na krídla maľuje
tie najkrajšie vzory
motýľ prelietavý

VIETOR

aj keď mi hádžeš
piesok do tváre
a ničíš môj retro účes
hrám sa s tebou
rôzne hry
naháňačky
skrývačky
nerád prehrávaš
keď sa na mňa nahneváš
kradneš mi
dáždnik z rúk

ADAM KOLLÁR
1. MIESTO

TÚŽBA LIETAŤ

Slnko lúčmi plaší deťom oči,
keď ráno nevítané do izby im vkročí
a nenápadne
zobiera si útržky snov za viečkami...

...a potom smeje sa im
a na oblohe modrastej
celý deň skladá ich do oblakov.
A pridá i krídla
požičané od vtákov.

Aby mohli lietať.

Šťastím sa celé roztrblieta
a teší sa,
ak uhádneme
do neba žmúriac
tu, zo Zeme,
že to,
čo letí nad hlavami,
sme my - sami,
s našimi
ráno
stratenými
snami.

VERONIKA RUSŇÁKOVÁ
2. MIESTO

NOČNÝ VÝLET

Je večer...
Letný večer...
Z otvoreného okna sa ku mne doplazil chladivý Vánok a pozýva ma na večerný výlet.
Oči otvorím dokorán!
Áno!!!

Skĺznem do papúč pri posteli. Vánok ma pohladí po tvári a chytí za ruku a... LETÍME!
Je to neuveriteľný a nezabudnuteľný zážitok letieť ponad oblaky a pozorovať svet zhora.
Vznášala som sa ponad oblaky.

Paplón, pokrývajúci nočnú oblohu, bol zdobený krásnymi žiariacimi hviezdami. Očaril ma. Celú noc som sa vznášala vo vzduchu a užívala som si to. Bola som ako v rozprávkovom sne.

Nad ráno...

Paplón pokrytý hviezdami sa pomaly odkrýval a obloha sa rozjasnila. Ranné slnko mi rozžiarilo tvár a oči sa mi trblietali slzami šťastia ale aj strachu.

Vánok ma viedol k nášmu domu. Okno bolo stále otvorené dokorán. Odprevadil ma až k neustlanej posteli. Pobožkal ma na čelo a stratil sa v tieni.

Zrazu som sa prebudila zo sna a uvedomila som si, že to bol iba ten z najkrajších snov. Ten pocit vznášania sa bol ako skutočnosť.

Človek nikdy nebude vedieť lietať. Máme predsa ruky a nohy, preto túžba vznášania sa je ešte väčšia. Lietať však môžeme v snoch a predstavách.

NATÁLIA KUBÍKOVÁ
3. MIESTO

ALICA T.

21. 2.

Milujem sny... milujem Tibora... milujem jar... milujem lietanie... nie je to skutočné, ale to moje - balkónové.

Tie nové pilulky od mojej psychošky sú neskutočné, dávajú mi krídla...postavím sa na balkón, vyleziem na zábradlie, rozpažím ruky a vzlietnem medzi oblaky, letím ponad osvetlené mesto, som ako nočný motýľ, svetlá tak lákajú a vábia.

24. 2.

Naši sa zas hádajú kvôli mojim známkam, no ja nie som taká skvelá ako ségra!!! Ja sa fakt snažím, no nejde mi to, tento svet je protivný, musím sa učiť, aby som bola lekárkou ako moji rodičia a ségra!!! Ale ja chcem maľovať - motýle a hviezdy, oblohu, noc, anjelov...

28. 2.

Tibor, Tibor, môj Tibor!

Opäť som sa vzniesla do oblakov, znovu som letela ponad celé mesto, dívala som sa ľuďom do okien, do súkromia, do duší.

A Tibor! Sedel na našej hojdačke a čakal na mňa. Oči nám žiarili nedočkavosťou, mala som pocit, že sa jeho pery dotkli mojich ... no a vtom zazvonil ten otravný budík!!!

2.3.

Nevládzem!!! Ja už fakt nemôžem... uč sa, uč sa, uč sa!!! Ešte aj tie nové tabletky na spanie sú fajn, no veľmi ma unavujú. Kto to ma vydržať?! Nechápu, že chcem len trochu času na kreslenie?! Je tak veľa nádherných vecí, ľudí a pocitov, ktoré musím zachytiť! Napríklad ako ma dnes po škole Tibor odprevadil domov a odtrhol mi sedmokrásku... dala som si ju vylisovať.

5.3.

Opäť nedokážem zaspať, opäť ma desia moje nočné mory... dám si tabletku, zapijem ju a bude dobre, možno budem znovu letiacim anjelom.

Zdalo sa mi, že som zazrela na oblohe kométu, musím ísť... dala som si tú tabletku???

Asi áno, idem pozdraviť hviezdy!

Rodinná tragédia!

Včera v noci sa v miestnej mestskej časti stala neuveriteľná tragédia!

Náhodný chodec objavil pod panelovým domom bezvládne telo len 15-ročnej Alice T., ktorá podľa predbežnej správy lekára vypadla z balkóna bez cudzieho zavinenia. V izbe nezanechala list na rozlúčku, na nočnom stolíku boli nájdené tabletky na spanie a denník. Prípado je naďalej predmetom vyšetrovania polície.

L'UBOŠ ŠKVAREK

1. MIESTO

NAJVZRUŠUJÚCEJŠIE DOBRODRUŽSTVO

Jedlo je pre mňa nádherné dobrodružstvo spojené s príjemným pocitom plnosti môjho žalúdka. Vidieť, cítiť a ochutnať rôzne jedlá, to je v momente pre mňa to najdôležitejšie. Určite ste už boli hladní. To nie je dobrý pocit. Hovorí sa, že láska ide cez žalúdok. U mňa to platí dvojnásobne. Som v puberte a rastiem ako z vody. Preto je pre mňa nesmierne dôležité jedlo. Stále som hladný a môj žalúdok nemá dno. Ustavične pýta ješť.

Do obchodu sa u nás chodí denne. A ja čakám, kedy sa konečne otvoria dvere a s dospelou osobou príde aj vytúžený nákup. Vtedy vyskočím z kresla a beriem do rúk nákupnú tašku a začínam vykladať rôzne dobrôtky na kuchynský stôl. Už myslou mi prebehne, čo zjem ako prvé a čo posledné. Ukladanie jedla do našej prázdnej chladničky je moja záľuba. Konečne aj ona sa chvíľu cíti nasýtená, aby za krátky čas znova od hladu otvárala svoje dvierka.

U nás nikdy nesmie chýbať chlieb. Je to jedlo, ktorým v dávnej dobe ľudia vítali hostí a tým si ich uctili. Najlepší je čerstvý, chrumkavý. Vtedy si pochutím hlavne na kôrke a nemusím ho ničím natierať. Taký chlieb nikde na svete nevedia upiecť, iba u nás. Chýbal mi, keď sme boli na dovolenke v zahraničí.

Okrem toho vždy sa v chladničke u nás nájdu vajíčka, mlieko. V komore zase zemiaky. A keď už nemám čo ješť, spravím si praženicu zo štyroch vajec alebo zemiakové placky. Skúšam ich ochutiť

rôznymi prísadami a tým objavujem nové a nové chute. Niekedy tam dám majoránku, inokedy cesnak či bazalku. Sú dobré mastné a ľahko sa šmýkajú do môjho hladného a prázdneho žalúdka. Dlho tam však nepobudnú, lebo o krátku dobu hľadám, čo by som si dobrého ešte dal.

Veľmi sa teším na obed. Je mi jedno čo sa u nás navarí. Zjem všetko, čo nezje mňa. A to sa u mňa stať nemôže. Také pečené kurča, rezeň alebo bryndzové halušky... Nemajú chybu! Veď jedlá ako pizza, hot-dog, hamburger... Tie si síce občas doprajem, na chvíľu ma zasýtia, ale na tie naše slovenské tieto jedlá nemajú. Naše mamy vedia vykúziť fantastické pokrmy, aby naše hladné krky zasýtili. A moje cesty často smerujú do kuchyne a dvíham pokrývky na hrncoch a rozmýšľam, čo by som ešte zjedol. Priam ma jedlá v nich volajú a mám pocit, že sa predbiehajú, aby som ich čo najrýchlejšie skonzumoval. Mne to problém nerobí. Len keď počujem mamin výkrik, že som zas nechal neumyté, prázdne hrnce na sporáku. Táto práca sa mi vôbec nepáči. Asi dobre nevidí, lebo vždy sa snažím nechať trochu jedla na dne hrnca.

Možno si ešte niekto pochutí a má smolu, lebo ho čaká najhoršia práca.

Naše slovenské mamy a babky sú najlepšie kuchárky na svete. Keď začnú čokoľvek variť, vôňa sa šíri široko-daleko. Keď sa prechádzam po meste, cítim, že v každej domácnosti varia niečo iné. A ja trpím. Najradšej by som zažil nádherné dobrodružstvo, zazvonil im a vbehol do kuchyne. Keď sa na mňa ľudia pozerú, určite vidia, že som podvýživený. Nohavice mi visia a padajú. To určite iba od hladu! Veď láska ide cez žalúdok a jedlo je pre mňa tým najkrajším a najvzrušujúcejším dobrodružstvom. Neveríte?

FILIP ŠIKEŤ 2. MIESTO

ZÁZRAK

Občas snívam...
Nechať všetko tak
Nechať všednosť iným
A sama vzniesť sa hore
K nebu do výšky

Ako muška svietiť na cestu
Ako mrak pršať v púšti
Ako víchor rúcať múry
Ako padajúca hviezda plniť želania
Ako slávik tkať tóny do piesní

A potom - vrátiť sa späť do sivých dní
A občas čakať...
na zázrak

SOŇA SOKOLOVÁ 3. MIESTO

V NOCI

strácam sa
vo víchrici
no nevzdávam sa
blúdim
medzi kamennými tvármi
tlačí ma dav
padám
spolu
s vločkou

do mäkkej periny

LIST

si zelený škriatok
najprv nesmelo vykukuješ
potom sa ukážeš
v celej svojej kráse
a keď zostarneš
splníš si svoj dávny sen
lietaš
lietaš
lietaš
až kým nedopadneš
na tvrdú zem

MOTÝĽ

nad lúkami
tancuješ
vlajkový tanec
na krídlach nosíš
prach od víl
potieraš ním oči
kvetom
aby nezabudli
v zime snívať

XXX

chcem sedieť
v hobiťom brlohu
a piť príbehy
z čarovného hrnčeka
vznášať sa
nad problémami
túžim lietať
v knihách
od Tolkiena

JANA BIGANIČOVÁ
1. Miesto

XXX

lietaš
po mojich
nedosnívaných snoch
vo výškach
ktoré nikdy nedosiahnem
ale raz si ťa tam nájdem
a pristrihnem ti krídla
môj ďaleký
farebný
motýľ

XXX

chodím s tebou všade
zažívame dobrodružstvá
ktoré nám môžu všetci závidieť
vždy mi ukážeš správny smer
vieš kedy sú prázdniny
kto má kedy narodeniny
i kde je sever
si môj
kompas

LÚKA

vejúce víly
farebné
ako jarný dúhový dážď
slnko vám spieva
najkrajšie melódie
vietor
vašu krásu
odnáša do neznáma

XXX

naháňam ťa
prenasledujem
nestíham
asi si podám inzerát
poradte
ako dobehnúť
školu

**MIROSLAVA ŠČIGULINSKÁ
2. Miesto**

ZAKUKLENÁ JANKA

Na hodine biológie malo byť veľké skúšanie, Janka sa bála. Zakuklila sa do svojich myšlienok. Predstavovala si seba ako nevyliahnutého motýľa. Nemôže vzlietnúť. Je z nej len larva. Ostatné motýle vzlietli a sú slobodné. Závídela im. Skryla sa pod veľký mach a rozmýšľala ako sa aj ona stane krásnym dospelým motýľom. Ale nemala inú nádej, len čakať. Dobré vie, že príde jej čas. Len aby to dokázala! Zrazu Janku niekto vyrušil zo zamyslenia. To pán učiteľ zavolať jej meno. Chcel, aby išla odpovedať.

Vstala a postavila sa pred tabuľu. Napätie.

Opíš nám, Janka, život motýľa, povedal učiteľ.

Zrazu sa kukla otvorila a zo škarodej larvy vyletel krásny motýľ. Cítila sa veľmi dobre. Janka bola spokojná.

Dostala jednotku.

A už vedela, ako chutí lietanie.

STRATENÁ V OBLAKOCH

Som tvoj vietor.
Oblak nad hlavou.
Chytím ťa za ruku
a budeme kráčať
po lúčoch slnka,
kým nevyschne mláka,
kým neopadnú
na strome
všetky slivky.

Budem ťa strážiť zhora.
Budem tvoja nočná mora,
tvoja strážna hviezda hore.
Každý deň budem tvoje ranné zore.

NIKOLA AFTANASOVÁ
3. MIESTO

efný a nezabudnuteľný zážitok letu
Vznášala sa
oči v oblohu
ala vo vzduchu
nádisu
lami
rôzne
lovor
nasťnu dot
eto je pre mňa
postel
nudila zo sna a u
ás chodí denne
ikun. Vtedy vyskočím
vedieť, letat. Marci
uhynskú stá. J

vári a chytí za ruku a... LETÍME!
ad oblaky a pozorovať svet zhora.
blaky.
Rodi
som ako v
mým poci
astila. Kar
kajle, ajšie. On
aj strachu
to plati dvojnás
pokoren. Ob
Stala som h
ati sa v tieni
ol iba ten z naj
ešte otvorila dvere a s dospelou os
o ruk nákupnú tašku a začínam vyk
tohto túžba vzrastania sa je ešte vz
tem ako prvá a čo posledná. T

BIKOMA
je u
nej
na
ke
ka
aj

CYPRÍÁN

vedel si
že najvzácnejšie kvety
rastú tam
kde sa dá vyliezť
iba po dúhe
kde sa dá vyletieť
len v najtajnejších snoch

škoda
že kradnúť krídla
anjelom
sa nesmie

XXX

snehové vločky
sú iba poučky
ktoré sa zima učí
v lete

keď mi spadnú na nos
odrazu viem
ako chutí
lietanie

FANTÁZIA

nápady
visia vo vzduchu
ako rečnícka otázka
nad hlavou
básnika
odišla si
s poslednými
tónmi
klavíra
a dúhou
v mojich očiach
prosím vráť sa
nech mi opäť
narastú krídla

XXX

raz určite odletím
do krajiny
z tvojho zápisníka
a budem deťom kradnúť
zlé sny
s nádejou
že si nasporím
na nové krídla
aj keď mi nakreslíš
lietadlo

BARBORA PLUTOVÁ
CENA MINISTRA ŠKOLSTVA SR

ANJEL S KRÍDLOM

S Daidalom krídla tvorím,
s Ikarom v pýche padám.
Hľadám.
Tieň vtáka na zemi.
Má
podobu kríža.
Vídavam taký v chladnej klenbe
kostola.
V pokore sa pred ním žehnám
a čakám
odpoveď
na túžbu odvekú.
Prečo Boh nedal krídla človeku?
Mne stačí jedno.
Možno neisté a slepé.
Len nech je
o slobodu opreté.

LAURA SMOLÁROVÁ
CENA PREDSEDU PREŠOVSKÉHO SAMOSPRÁVNEHO KRAJA

NAPLNENÁ TÚŽBA

Vždy sa mi páčili obrázky, sošky, či maľby anjelov. Vyzerajú tak čisto, nevine, úprimne a milo. Pôsobia na jednej strane bezbranne a na druhej strane sa vyznačujú silou. Silou, ktorou nás chránia. Najviac zo všetkého sa mi však na nich páčia ich krídla...

Začal sa obyčajný deň. Vypila som svoje kakao, zjedla raňajky a vydala sa na zvyčajnú cestu do školy. Vyrážam z domu vždy zavčasu, aby som sa nemusela ponáhľať, stihla sledovať všetko, okolo čoho prejdem a hlavne, aby som nemeškala, pretože moja pani učiteľka je na to veľmi alergická. Žiadna výhovorka nie je dost' dobrá, aby ju pani Pisoňová neofrlala a so zahanbením meškajúceho žiaka neusadila do lavice. Preto si radšej privstanem. Cestou do školy prechádzam cez park, kde mi dobrú náladu vykúzlila spievajúce vtáčiky poletujúce nad mojou hlavou. Ach, ako rada by som získala ich voľnosť a zalietala si s nimi po slnečnej oblohe. Namiesto toho pomaly vychádzam z parku a znovu sa vnáram do ruchu mesta.

Dnes je tu však oveľa hlučnejšie ako obvykle. Čo sa deje? Vidím plno ľudí na jednej kope. Každý pobehuje, v tvárach majú hrôzu a des, niektoré ženy dokonca plačú! Vidím tu aj policajné autá, sanitky a hasičov! Čo sa tu deje? Zdvihla som svoj pohľad od zmätených ľudí nahor a hneď som všetko pochopila. Na šiestom poschodí modernej budovy sa z pootvoreného okna valí kúdoľ dymu ako z parnej lokomotívy. Neviem, čo presne v tej budove ľudia robia, ale viem, že všetci tam pracujú v kanceláriách. Keďže nie som veľmi vysoká, podarilo sa mi zamiešať medzi ľuďmi a snažila som sa mojimi dvomi nemalými ušami zachytiť, čo sa tu vlastne deje. Počula som, ako niekto hovoril o nejakej chybe v systéme, zaseknutých výťahoch. Keď som sa posunula ďalej, začula som niečo o nejakej hromadnej evakuácii celej budovy z dôvodu požiaru. Vidím síce množstvo ľudí vonku, ale prečo sú všetci takí nervózni? Je snáď ešte niekto vnútri? Samozrejme, k polícii sa priplietla akási televízia a žiadala informácie o práve prebiehajúcej akcii. Moje uši sa nastavujú ako dva satelity, aby som začula čo naviac. „Z budovy boli úspešne evakuovaní všetci zamestnanci, požiar vypukol na šiestom poschodí z dosiaľ nezistených príčin. Príslušníci hasičského zboru s ním ešte zápasia. Ďalší oddiel hasičov hľadá malé dievčatko, ktoré sa vo vzniknutom zmätku niekde stratilo. Jej matka je bývalou pracovníčkou budovy a momentálne sa nachádzala na návšteve svojich kolegýň, keď vypukol požiar. Bližšie informácie vám poskytnem po záchranej akcii. Ďakujem!“ Tieto slová som počula tak zreteľne, až som mala na chvíľu pocit, že je všetko v poriadku. Avšak naopak! Tam hore je niekde dievčatko, ktoré musí byť vystrašené na smrť! Ako veľmi by som mu chcela pomôcť! Kde je jeho anjel?!

V tej chvíli mi spadla školská taška a stratila som pevnú zem pod nohami. Vzniesla som sa do výšky k otvorenému oknu a doslova som vletela dnu. Moje krídla, ktoré som mala schované snáď v školskej taške, sa niekoľkokrát zatrepali, rozvírili dym a ja som sa zrazu dívala na uplakanú tváričku malého dievčatka schúleného pod písacím stolom. Vzala som ju do svojho náručia a zopakovala let, avšak opačným smerom. Vo chvíli sme sa ocitli pred davom tleskajúcich a úžasnutých ľudí. Snímala nás dokonca kamera televízie! Všetci nás obkolesili a cez masu ľudí sa k nám predierala matka dievčatka. Vrhla sa na svoju dcérku a objímala ju, snáď ako nikdy v živote. Po chvíli sa zdvihla a z obrovskej vďaky

objala aj mňa, pričom mi do ucha šepala: „Ty si náš anjel.“ A vtedy mi to došlo! Hlavu mi zaplávlili všemožné otázky. Čo sa to so mnou stalo? Kde sa vzali moje krídla? Čo sa to vlastne stalo? Som naozaj anjel? A keď áno, tak odteraz už navždy? Nech je to akokoľvek, meškám na vyučovanie. A takéto ospravedlnenie budem pani Pisoňovej len ťažko vysvetľovať.

Zhlboka som sa nadýchla a chcela som sa odraziť od zeme, no nešlo to! Moje krídla boli zrazu preč! Tak som si len povzdychla, zdvihla zo zeme svoju školskú tašku a so sklopenými ušami som sa pobrala do školy. Cesta do školy mi zvykne trvať pätnásť minút. Zakrátko som už stála pred dverami mojej triedy a počula pani Pisoňovú vysvetľovať nové učivo. Odhodlala som sa, zdvihla hlavu a...

Klop, klop! Dvere sa pomaly otvárali a začula som akoby z veľkej diaľky: „Miláčik, je ráno, už vstávaj!“ Nemohla som uveriť, kde som sa zrazu ocitla. Opäť to bol len jeden z mojich neskutočných snov, v ktorom som si aspoň na chvíľu splnila túžbu zalietat' si?

MARTINA OLÁHOVÁ
CENA PRIMÁTORA MESTA STARÁ ĽUBOVŇA

O LIETANÍ

Krá-krá kričia staré vrany,
lákejú ma do hniezda.
Poklad majú tam schovaný,
vraj sa so mnou pomestia.

Holubice vrkú-vrkú
na streche si švitoria.
podajú pomocnú ruku,
už sa tešia na hosťa.

Píp-píp pištia lastovičky
z elektrických vedení,
v zozname do teplých krajín
už som u nich vedený.

Rozprestri si svoje krídla,
odlep sa od zeme!
kričia všetky vtáky sveta...

A my?
Nemôžeme!

Hniezda, strechy ani drôty
pre nás nie sú domovom.
Zato snívať o lietaní
môžeme si po svojom.

Vieme vletieť do náručia
svojej mamy.
Schopnosť vyletieť zo skúšky
podaktorí máme.
Občas letieť na autobus
zvládam skoro ráno.
No a lietat' po ihrisku nevieš?
To ja áno!

Tento zázrak je nám ľuďom
od prírody daný.
Skrátka,
sme už od malička
stále rozlietaní...

THOMAS BUGÁR
CENA ĽUBOVNIANSKEHO OSVETOVÉHO STREDISKA

AKO SOM ZACHRÁNIL DETI

Na čertovom vrchu sa vypínajú zrúcaniny hradu Strašidlo. Nikto sa k tomu hradu neodvážil prísť, iba deti, ktoré tam išli na maliny (oni nepoznali to strašné tajomstvo, lebo im ho rodičia neprezradili). Každé dieťa, ktoré vyšlo na vrchol tej hory, sa nikdy odtiaľ nevrátilo. Nevedel som, prečo. Tak som sa rozhodol, že na to prídem. Počul som, že na to existuje jedno kúzlo. Nebolo to vlastne kúzlo, bol to návod. Objavil som ho náhodou, keď som išiel do pivnice po zemiaky. V jednom šuplíčku niečo šušťalo. Otvoril som ho. Bol tam starý ošúchaný papier a na ňom dátum 1345 a návod, ako vyslobodiť deti z hradu Strašidlo. Bolo tam napísané LATIN, hneď som vedel, že nápis bude po latinsky:

Quic, quic a nihonard hoc cornu cane!

Nevedel som, čo ten nápis znamená. Zostrojil som si vlastný stroj na prekladanie. Celý papier som dal do prekladača a po slovensky mi vyšlo:

Hod' kameň a chod'!

Rozmýšľal som, čo by to tak mohlo byť. Počul som ešte, že stratené deti priťahuje nejaká neviditeľná sila k hradu. A vtedy ma to napadlo. Jednoducho, keď ma začne priťahovať tá neviditeľná sila, hodím do hradu kameň a budem pokračovať. Rozhodol som sa urobiť to. Keď už som bol na Čertovom vrchu, začala tá sila priťahovať. Rýchlo som zobral zo zeme kameň a hodil som ho do hradu a ja som do neho vstúpil.

Prechádzal som sa po chodbe, na ktorej boli samé mreže a mreže. Za mrežami boli deti.

Ako ich vyslobodiť? Napadlo ma, že by som mohol nájsť kľúč, ktorým by som všetko otvoril. Ale kde vziať kľúč? Na konci chodby som zbadal malé dvierka. Malilinké, ako pre škriatka. Pozrel som sa cez kľúčovú dierku a uvidel som, že za stolom sedí duch! A vedľa neho bol jeden kľúč. Chcel som ho zobrať, ale nevedel som ako. Už viem! Zobral som paličku, špagát a magnet. Na paličku som uviazal špagát a na špagát magnet. Cez kľúčovú dierku som prepchal paličku a magnet kľúč zobral.

„Hurá, mám ho!“ - zakričal som tak hlasno, že duch si ma všimol a chcel ma chytiť. Naháňačka sa začala. Ja som bol rýchlejší. Duch ma chcel chytiť za každú cenu. Vyhodil som kľúč do vzduchu, ten sa odrazil od stropu a spadol rovno do väzenského zámku. V tej chvíli sa všetky mreže otvorili a deti začali utekať domov. Ja som sa pridol medzi ne a tiež som utekal. Duch teraz začal naháňať nielen mňa, ale aj deti. Zobral som špagát, natiahol som ho medzi dva stromy, duch sa potkol a narazil hlavou do stromu. V tej chvíli to vzdal. Hrad Strašidlo hlasno vybuchol. Všetky deti sa vrátili k svojim rodičom. Po hrade Strašidlo nič nezostalo. Ľudia z dediny na tom mieste postavili pamätník. Bolo na ňom napísané: **Venujeme záchrancovi detí z hradu Strašidlo...**

Celá dedina bola na mňa pyšná. Som rád, že som deti zachránil. Veď to stálo za to.

**MICHAL VYPARINA
CENA ĽUBOVNIANSKEHO MÚZEA**

OBCHOD S KRÍDLAMI

Keby som si mohla otvoriť
krásny obchod s krídlami.
Požičiavať ich, komu sa mi zachce.
Lietat',
mať svet ako na dlani.

Boli by v ňom na policiach,
krídla malé, veľké, od výmyslu sveta.
Takto by som vyplnila
svoju túžbu lietat'.

Učila by som ľudí,
ako s krídlami narábať.
Nech splniť si, po čom túžia,
nemusia sa báť.

**KATARÍNA JANČEKOVÁ
CENA ĽUBOVNIANSKEJ KNIŽNICE**